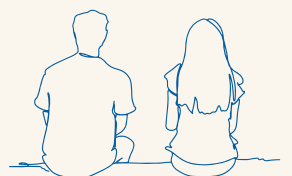
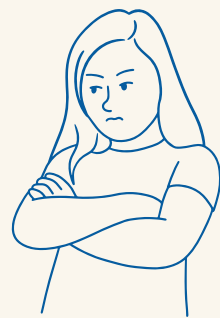




כשהלב לא בוכה





שישקר מצידו.

אבל שלא יצחק עליי.

שלא יגיד,

' אמרתי לה, אבל האישה הזו, בולדוזר
אי אפשר לעצור אותה'

איך.

איך הוא יצא נגדי מול כולם.

צבע את פניי בצבע מטבוחה אדומה.

מצופה וממותגת. כמובן.



ושבת בלילה עכשו.

אין שום דבר לברוח אליו.
אוף.

איזו חוויה מבאסת.
לא.

אני בסדר גמור.
מה פתאום נפגעת.
שטויות.

ככה זה עסקים חדשים.

משב רוח קר עולה מהחלון.
מה, זה כבר לפנות בוקר?

היא מתכסה שוב.

יונתן זז מתוך שינה, אוסף אותה לחיבוק.

נחלצת ממנו בעדינות. או שלא.

למי אכפת.

אני לא יכולה להירדם כרגע.
וזה הכי מבאס שיש.

ושוב,

כמו בלופ,

הראש שלה מחזיר אותה אחורה.

כל זה באמת קרה רק הערב?

אז הבאתי הרבה סלטים לחמותי.
אז מה.

אז נשארו קצת מדי הרבה קונטיינרים
ארוזים במותג ורוד ושחור יוקרתי.

אז כולם צחקו איך העסק שלי כזה מתחיל,
חושבים שאם אני במטבח מגישה את הדגים,
זה אומר שאני באוקיינוס השקט דגה אותם

אבל... יונתן!!

ידה מתקשה לאגרוף.

הכל נהיה לא נוח.

לשכב ליד יונתן.

להיות בבית הזה בכלל.

איך יונתן העז?

ככה,

לפני כולם,

לצחוק ביחד איתם?

איך הוא לא התקומם ואמר שבדרך כלל יש מלא
קונים?

ואני עוד הייתי צריכה לצאת מהמטבח,

לחייך לכולם,

להגיד ליונתן שזה שטויות.

עזוב.

כל ההתחלות קשות.

ככה זה,

אנחנו משפחה,

אפשר לצחוק על הכל.

לא מה פתאום.

אל תעשו עניין.

שמעתי אתכם.

מה זה משנה.

מישהו רוצה עוד סלק?

יש עוד קופסא שלמה במטבח...

אבל זה מילא.

היא נעה במיטה בחוסר שקט.

המצעים האלה עם המלמלה!

אוף.

כמה פעמים ביקשתי ממנה שתשים לנו מצעים

אחרים.

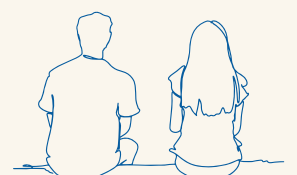
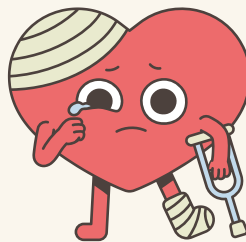
אז מה אם התלהבתי מהמראה המלכותי שלהם

בתור כלה,

זה אומר שאני עדיין צריכה לישון על הדבר הלא

נוח הזה,

כל פעם שאני באה אליהם!





אוף.
הכל פה מעצבן.

אבל יונתן!
הלב פועם בחוזקה.
הנשימה מתקצרת.

אין סיכוי להרדם ככה.

מביטה בחלון.
ים של כוכבים מביט מלמעלה
על אישה אחת שמנסה לשכוח.

ובכל זאת נזכרת.

מילא שהוא צחק.
מילא שהוא לא התנצל.
אבל להציע לי,
ככה, בלילה,
כאילו לא קרה כלום..?

השעה האחרונה חוזרת אליה.

"היי מתוקה,
מה את הולכת לישון כל כך מהר?
סיכמנו שיש לנו תוכניות.."

הוא אמר אחרי שהרדימו את שלומית ורינתי

מלמלה משהו.
שיחשוב שהיא ישנה.

היא לא.

איך אפשר לישון אחרי כזה ערב.

רוצה רק לחזור לבית שלה.
ולקבור את הראש בכרית.
שלה.
לבד.

בלי הבנה,
הוא מקלף את השמיכה בשובבות.

"את זוכרת איך אמרת לי
שהחדר הזה מזכיר לך זיכרונות כייפים?
איך היינו פה יחד בשבת חתן שלנו..
וכל כך התרגשת להיות איתי בחדר בו גדלתי.."

חיוך לא רצוני נפרס על פניה.
זו באמת היתה שבת קסומה.

"את יודעת.."
הוא לוחש, מלטף את שערה,
"אם יש לך חוויה טובה כאן,
אפשר ליצור עוד אחת כזו..
רק אם את רוצה, כמובן,
אלא אם כן את עייפה
או שאת עדיין פגועה ממה שקרה לפני כן.."

אביגל מזנקת.

מי!!

מי העז להגיד שהיא נעלבה!!

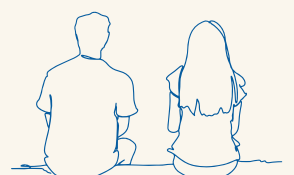
היא לא נעלבת.

היא מעל זה.

"אין לך מושג עם מי התחלת..."
היא מגייסת את הקול הכי פרלטטני שבמלאי.
"האישה הכי יפה בעולם נמצאת איתך באותו חדר..
יודע לתפוס הזדמנויות אתה!"

"זו אביגיל שאני מכיר"
יונתן מסתכל עליה בשביעות רצון.

ההצגה הצליחה.
אז מה.
אז תשחק קצת לערב אחד.
תחווה עונג על הדרך.
תשכח מה-מה פתאום!!
לא עלבון.
מה-תקרית ההיא.





השעון הפנימי מעיר אותה בשש.

כולם עדיין ישנים.
לאביגיל בא רק לקפוץ מהמיטה.
לעשות משהו.
העיקר לא להיות פה.
איתה.
עם ה- לא!!
מה פתאום.
לא עלבון.
עם האכזבה שהגוף עוד נושא מאתמול.
אוף.

קמה באחת.
מתארגנת בזהירות.
רק שהבנות בחדר ליד לא יתעוררו.
לפחות תשתה קפה בשקט עם מגזין טוב.
קפה יש.
גם עוגת גבינה משובחת,
לכבוד האורחת החשובה,
שמזלזלים בכבודה ליד השולחן
ומכינים עבור עוגות.
תודה.

רק מגזין אין.
משהו. השם.
היא לוחשת.
תראה איזה צדיקה אני.
איך אני שומרת שבת,
אפילו שאני מתה על איזה הסחת דעת.
אתה תזמין לי חומר קריאה טוב, נכון? !
אתה יודע כמה אני צריכה לשכוח..

הוף.
ספר הספרייה של שלומית.
גם משהו.
רוצה לחזור לקסם של הילדות לרגע.
כריכה עם ציור מתוק של לב ומנעול.
מעניין.
פותחת.

"איך היה לך?"
יונתן לוחש בחלומיות,
רגע לפני שנרדם.

"בסדר... כרגיל.."

"זה אומר לא משהו?!"
פורח עין ערנית.
"כי הרגשתי שלא כזה נהנת..
את יודעת לא ממש הגעת לשיא..."

"הגעת,
לא הגעתי"
אביגיל נאנחת
לא. לא אנקת עונג.
"כבר דיברנו על זה 1000 פעם
העיקר שאנחנו ביחד.
אני אוהבת להיות שלך...
זה מספיק לי."
מדביקה למיצחו נשיקה

הוא עוצם את עיניו.

תלך לישון כבר.
מייחלת.
בא לי להיות איתי.

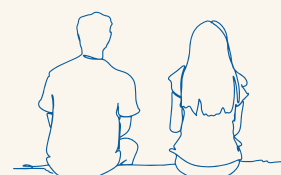
אוף.
הטריק לא עבד.
הגוף בכלל לא נפתח לעונג.
מעצבן שכמוהו.
כולם נגדי היום.

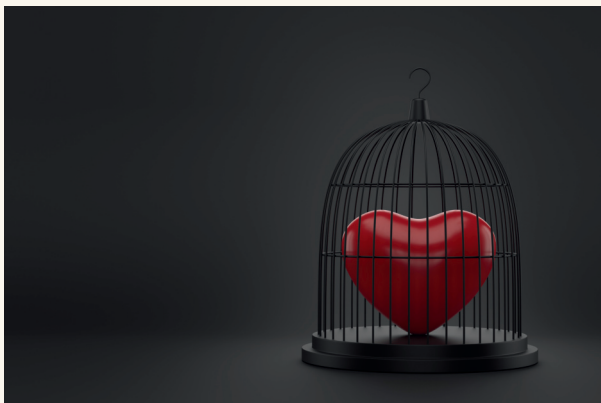
יונתן נרדם מזמן.
מנסה להתהפך לצד השלישי והרביעי.

אוף.
שבת.
זאת אומרת,
אני אוהבת אותך.
אבל הקטע הזה,
שאי אפשר לברוח לשום מקום כשהכאב עולה.

לא אינסטוש.
לא נטפליקס.
לא שיחה טובה עם חברה.
לא לשווק את העסק, שבשלו כל הסער הזה.
זה. זה קשות.

מתישהו,
בין משמורת שניה ושלישית,
אביגיל נרדמת.





יֵשׁ
וְהָאֵל סָזוּר
הָאֵל נָא

זו בדיוק אני עכשיו.

למה נסגר הלב החמוד הזה.
ומה עושים אז?

האם ידריכו ילדות בנות חמש איך פותחים את הלב?
אפשר להדריך גם אותי?
היא תפתח את הלב הזה,
שמתעקש להעלב מכל שטות.

היא אוטוטו ממשיכה הלאה,
אל המשפחתיות,
אל העונג שיש פה בשפע.

וְהַיֵּשׁוּ הַזֶּה מְחַלֵּץ רִצְוֵה לַפְתּוֹחַ אוֹתוֹ
תמונה חמודה של פטיש ליד לב פצוע

אֵלֵי כֹא
אֵלֵי חֲזָרָה
אֵלֵי הַגִּנּוּת

אולי יונתן.
אולי אני שצריכה לדפוק אורגזמות,
להיות אישה כיפית,
ולא נעלבת אחת.

וְגַם אֵי מְצַפִּים הַיִּיחִי רִצְוֵה לַפְתּוֹחַ
אוֹתוֹ
זוֹלָתָה זִמְנָה
מִסְתַּלְשֵׁלֵּר אֶת הַמִּנְחָל
שִׁפְתָּה הָאֵל
שִׁסְח
שִׁיבִי שְׁהוֹאֵל סָזוּר יוֹחֵר
לֵא כֹסֶס

עוצרת.
שומטת את הספר.
חזק מדי.
הוא מתנגש בספל הקפה של הסבתא הטובה
בעולם.

הָאֵל הָאֵל
הוּא שֶׁל סָזוּר

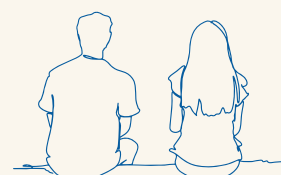
הקפה נשפך,
משרטט צורה אי מטריית על השולחן.
לא ממהרת לנקות.
אולי בסדר שנשפך.
בוא נראה איזה צורה יפה תיווצר עכשיו.

אז הלב שלי סגור.
חושבת בשקט.
אני...
אוזרת אומץ.
מלא מלא אומץ,
כדי לומר את המילה האסורה.
אני נעלבתי..
נכון?
נעלבתי.

זה כל כך אמיתי,
שבא לי לבכות.
בא לי להנהן.
בא לי לחפון את השיער בתוך חלוק של אמא
מיטיבה כזו,
שפשוט תספוג את הדמעות שלי.
בא לי להעלב עד עומק הנשמה.
בא לי לצעוק כמו ילדה קטנה.
בא לי להעלב.

אבל עם כל הלב
דמעה עולה.
נמלטת עם הקפה והספר לגינה.
רק חסר שחמי יקום לנץ עכשו
ויראה אותי על הספה בסלון, עם עוגת גבינה,
ספר ילדים ודמעות בגרון.

מדפדפת שוב בספר.
איפה הייתה.





נו מה!
היא מצליחה להתעצבן מבעד לדמעות.
אין לסופרת שום פתרון להציע ללב סגור?

יבא אהיות שייקח או זמן
אל
אהפחח
יבא אהיות שהוא צודק
הז
מה נסגר?

ככה.
ככה בדיוק תמיד אמרו לי.
כשרציתי לטוס בכדור פורח.
כשפתחתי קייטנה לילדי הבניין.

אז מה אם הייתי רק בכיתה ה'?

למה אמא הייתה צריכה להושיב אותי לשיחה
ההיא,
ולהגיד לי שהיא ואבא החליטו לקנות לי mp3
שתכננתי לקנות בכסף שארוויח?!

למה היא לא הסכימה לי לפתוח את הקיטנה הזו?

היא רוקעת ברגלה כמו ילדה בת 11.
אולי לא כמו.
אולי יש לה הזכות להיות שוב ילדה בת 11,
ולהעלב כמוה.
לרפא אותה.

בכלל לא רציתי mp3.
זה היה רק תירוץ.
אני רציתי לעשות קייטנה.
להיות אחראית.
רציתי שישמכו עליי.

איך הם,
כולם,
כל המבוגרים,
תמיד לא שמכו עליי.

זה. גורא. מעליב.

העלבון כואב.
הוא קר יותר מצינת הבוקר.
הוא דוקר יותר מהמסמר הרופף בכיסא הנדנדה.

העלבון פשוט כואב.

עובר בוושט בקושי.
כמו דלקת גרון.

והלב-
הוא צודק שהוא נסגר?!

אממ..
מביטה אל השדות.
שמש בוקר קרירה עולה עליהם.
הטל מנצנץ בחן.
מצטמררת.
שכחה סוודר.
לא שווה להעיר את הבנות בשביל זה.
הקפה כבר יחמם אותה.

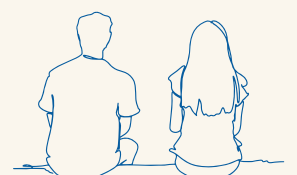
מברכת,
לוקחת שלוק.
אוי.
רותח עדיין.
צריך רבע לשבע לידו.
שווה לעלות לבית ולבדוק בארון ממתקים?

עזבי.
מביטה שוב בדף.
תתמקדי.
את בורחת מזה.
יכול להיות שהלב שלך,
אביגיל,
צודק שהוא נסגר?!

אממ..
אמשיך לקרוא.

יבא אהיות שה'זו אוויו
אזרו שהוא קטן אל יבא
והוא נפחד אהפחח הז

דמעה עולה בעיניה.
ועוד אחת.
שבת,
אביגיל..
...אבל כבר אין לי שליטה על זה...





צודק. צודק.

בא לאביגיל לצעוק.
להגן עליו מפניה.

לוקחת נשימה.

עוברת לדף הבא.

"אמא, למה את צוחקת?!"

שלומיתי עומדת במרפסת.
פיג'מה שמש ענקית וזוהרת,
אצבע בפה,
חיוך ישנוני,
וכל השערות רוקדות על מצחה בחן ילדתי קסום.

כמה את מתוקה,
ילדה בת חמש.

למה זה כל כך מעליב להיות ילדה?!

"בואי, שמש קטנה"
היא פורסת ידיה.
"רוצה שאמא תספר לך את ספר הספרייה?!"

וכך מוצא אותן יונתן,
שעה וחצי מאוחר יותר.

אמא. ילדות. ערימת ספרים גבוהה.
וספר ספרייה שהן מבקשות לשמוע שוב ושוב.

"תודה ששמרת עליהן, אביגיל
ממש מתחשב מצידיך.

שלומיתי, רינתי,
איפה נסיכות הבוקר שלי?"

הן רצות אליו בצהלה.
הלב של אביגיל מתכווץ מולו.
זה לא כף.
בא לה לסדר אותו.
את הלב.
לפתוח אותו מהר.
להיות אישה טובה.
זורמת.
מחליקה.
אבל הלב...
הוא פשוט סגור.
וזה לגמרי בסדר עכשיו.

אני רוצה לאוראל תודה שסגרת
תודה שמעתי ונחלתי
אתה חכם
אל

הדף נרטב..
לא נורא,
נקנה חדש לגן.
את העותק הזה נשמור לנו.

תודה ללב שנסגר.
תודה?
תודה.

תודה לגוף שנסגר.
כן. תודה.
תודה, גוף יקר שלא הסכמת לחוות עונג,
היא חושבת.

הגוש עדיין שם, בגרון.
מבקש לצאת דרך מיתרי הקול.
"טוב.."
היא לוחשת,
משחררת אותו.
"תודה שלא שיתפת פעולה עם הסחת הדעת שלי,
תודה שנשארת מכווץ.
כי, באמת,
גם אני הייתי מכווצת..."

וזו האמת.

זו האמת.

ככה.

בפשטות.

נעלבתי.

כמו ילדה בת 11.

וכואב לי.

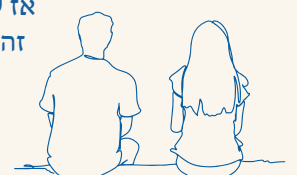
בדיוק כמוה.

ואולי...

אולי זה בסדר.

אני נהנית מספרים של ילדה בת חמש,
היא מחייכת מבעד לדמעות,

אז להתנהג כמו בת 11
זה ממש בוגר לגילי.





"ספר עיוני? ספר מתח?"

יונתן מתעניין,

מסווה את האכזבה שחוזה

לא רוצה לא צריך. אומר הפרצוף שלו.

וזה כואב כמו למות,

להרגיש שהאיש שלך כועס על ליבך הסגור

כמו לא היה לו קשר לכל המאורע.

כואב להיות לבד פה,

מואשמת.

אבל אביגיל כבר לא לבד.

יש לה אותה.

והיא מגבה אותה במאה אחוז.

כשיהיה לה כוח, גם יונתן יצטרף אליה,

זה בטוח.

"לא," מישירה מבט באומץ,

"דווקא... דווקא ספר ילדים"

היא מרימה בעדינות ספר עם כריכת לב ומנעול.

נדבר על השאר אחר כך

מבקשות עיניה

הוא מסכים.

"ספר ילדים? שיהיה.

רק מהר,

המניין מתחיל עוד רבע שעה."

" בטח מהר."

אביגיל מגיבה בשקט.

מהר להיפגע.

מהר לצאת מזה.

מהר להמשיך הלאה.

פלא שהלב שלי נשאר סגור?!

הוא צריך מלא זמן.

מלא מרחב טעיה ותעיה,

עד שיימצא חזרה.

"שלחתי אותן לאמא,

שיאכלו קצת עוגת גבינה עם קליק מלמעלה."

יונתן מתישב לצידה.

היא זזה מעט.

זה מורגש.

מרים גבה.

אולי סתם דמיון.

" רציתי להגיד לך בוקר טוב בפרטיות"

מחייך אליה חיוך שובב

" וואו... תודה..."

זה כל מה שאביגיל מצליחה לומר

"האמת מצאתי פה ספר שבא לי לקרוא איתך"

עוברת לספה שממול,

כאילו מחפשת ספר נסתר.

בונה מגדל מערימות הספרים.

מפרקת.

מתחמקת מקשר עין.

לא נשיקת בוקר טוב עכשו.

הלב סגור

והיא מכבדת אותו.

" מה קרה?"

יונתן שואל בישיירות,

קמת על הצד הלא נכון?"

"אממ... משהו כזה..

עזוב עכשו.

נדבר אחר כך"

זה משהו אחד להודות על העלבון בפניי

אבל בפניך?

ככה לבוא ולהגיד כמה..

כמה דעתך חשובה לי?

כמה אני ..כן ,

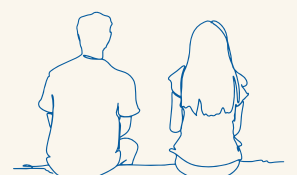
כמה אני פגיעה מולך?

עוד רגע.

"אולי נצא לסיבוב אחרי הסעודה,

כשהילדות ישנו.

עכשו בא לי להראות לך ספר יפה"





"אני צריכה יותר זמן"
היא מבקשת.
מודעת לערכה.
"ממש הרבה זמן"

אולי כן יבוא לי לשתף עכשו.
שרק יהיה לי מספיק מקום להביא אותי.

"זה ארוך, הספר?!"
יונתן מרים גבה,
"אז נקרא אותו אחרי הסעודה
בוא נראה על מה זה?"
הוא פותח את הספר.

יע
והאזעור

מעלעל.
קורא בחטף מהתחלה ועד הדבר להורים.

אביגיל מתאבנת.
דווקא חשבה שאולי זה יהיה רגע יפה כזה.
שיקראו יחד
שתפתח שיחה.

רצתה שיהיה אחרת.
שיהיה ללב שלה מקום.

"קונספט יפה בסך הכל"
הוא מסכם
"ללמד את הילדים פסיכולוגיה מגיל צעיר;
למה לא? אני בעד".

הלב של אביגיל נסגר שוב.
בעוד מנעול.
היא מרגישה את הכיווץ בין הצלעות.
את הנשימה מתקצרת.

וזה לגמרי בסדר.
לא צריך לשחרר את הנשימה ולהמשיך כרגיל.
אפשר לחוות את הסגירות הזו עוד קצת.

מותר לך להיות רגישה כמו ילדה בת חמש.
זה חמוד לך.

יונתן מתרומם.

"שקועה במחשבות הא?!"
נראה שזה לא הבורא הכי טוב שלך..
אז ניפגש אחרי תפילה.
תבואי לקידוש נכון? אני זז"

והוא.
באמת.
כמעט זז.

ואז אביגיל בוחרת להביא אותה.
ככה.
ילדה בת חמש שרוצה יחס.

"יונתן ...
בבקשה, תישאר..
הספר הזה,
הוא מספר עלי.

הייתי כל כך רוצה...
לשתף אותך,
אפילו עכשיו "

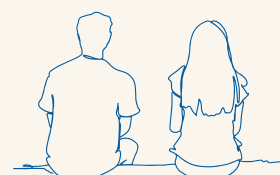
בעיניה המבט המבקש.
המבט שיודע.
פשוט יודע.
שכל הטוב והיחס שבעולם,
נועדו לה.

"בטח,
תלווי אותי לבית הכנסת?"
ואם צריך"
הוא מוסיף במאמץ,
"אני אלך למנין מאוחר יותר."

אביגיל לא מוחה.
לא אומרת שאין צורך.

יש צורך.

הלב שלה הראוי לכל החמלה הזו.
חיכתה לה כל הלילה.





"אז מזה נעלבת?!"
יונתן עוצר, נושם מלא ראותיו אוויר שדה צלול.

"בסך הכל אמרתי להם שאת אלופה,
שלא הקשבת לאף אחד שניסה לעצור אותך.
את עוד תגיע רחוק.
אני בטוח."

אביגיל נעצרת גם.
מתבוננת בו.
השמש מסנוורת אותה,
אולי לכן הדמעה הזו?

" יונתן... זה פשוט כאב לי.
באמת ש...נעלבתי ממך"
הנה.

היא אמרה את זה.
אפילו העננים נעים במלכותיות עבודה
ומסתירים את השמש.

"אני מצטער"
יונתן מביט בה.
קולט את הדמעה שהיא לא ממחרת למחות.

" יפה לך, הפוזה הזו"
הוא מציין
" לו הייתי קוטף לך חמניה ושואל האם תסלחי לי
היית סולחת?!"

קולו דבש.
הוא באמת מתכוון לטובה.

אבל עדיין כואב לאביגיל
היתה רוצה שיגיד יותר מ"מצטער" סתמי.
שישאל איפה זה כואב
ומה זה מזכיר לה..

זה היה כל כל נעים להזמין אותו עמוק ללב שלה.
ומאכזב,
כשהוא פוטר את זה במצטער ופרח.

אביגיל נושמת.
נזכרת ששיתף אותה ברגע קרוב,
כמה קשה לו לראות את האישה שלו עצובה, בגללו
ואיך הוא יעשה הכל כדי לצאת מהרגעים הללו
במהירות

אפשר להעריך אותו על המאמץ הזה.
"תודה. יונתן"
היא מחייכת.
ממשיכה לצעוד בשדה החמניות.
ליבה קל יותר.

" זה... באמת מחמם לי את הלב.
אני אשמח לחמנייה אחרי שבת.

האם זה יגרום לי לסלוח מהר יותר?
לא יודעת".
היא משתפת בכנות.

דבורה מזמזמת עוברת ביניהם
מחפשת לייצר דבש או לעקוץ.

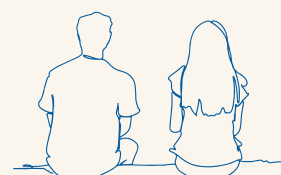
אביגיל עוקבת אחריה במבטה.

" לא יודעת אם יש כזה דבר,
לסלוח מהר.

לסלוח זה להרגיש שלוה.
שלמה.

להרגיש שאני פתוחה שוב.
וזה...
כל זה,
כתהליך,
יקח זמן.

"אוקיי.."
יונתן מעכל נתונים.
" ומה התפקיד שלי בזמן הזה?
לא להציע הצעות מיניות?
לתת למשפחה שלי על הראש?"





הם מגיעים לבית הכנסת.
עושים סיבוב נוסף.
ואביגיל עדיין שותקת.
מישהו יוצא ושואל את יונתן אם הוא למנין של 8:30
או של תשע.

"של תשע בבקשה." אביגיל מבקשת
"אני צריכה עוד זמן איתך"

יונתן מנפנף,
ממשיך בשביל לשדה הכלניות.

הוא למנין של תשע.
יש לו פגישה חשובה עכשו.

"תודה."
תודה שאתה מייקר את הזמן שלנו
זה..גורם לי להרגיש חשובה .
זה ממש פותח לי את הלב,
שאתה רואה אותי."

"שאלת מה התפקיד שלך?!"
נותנת בו מבט אוהב.
מעריך.

" להמשיך לעשות בדיוק מה שאתה כבר עושה...
לתת לי זמן.
להקשיב לי.
להציע לי פרחים יפים.

ואם ..."

היא נעצרת.
מתלבטת.

רוצה לומר שזה קטן.
זה כבר מאחוריה.
אבל יותר חשוב לה להיות נאמנה לעצמה.

"ואם, למשל ,
השבוע,
כשתשאל אותי על העסק,
ואני לא ארצה לענות,
אז פשוט תדע שזה בגלל שאני עדיין קצת נעלבת,
והלב שלי סגור.

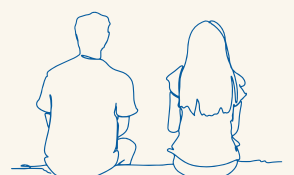
וזה בסדר.
מתישהו,
הוא יפתח.

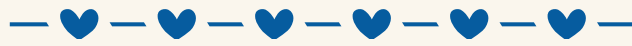
אם לא נאיץ בו,

זה יקרה מהר משאתה חושב."

זרם של דבורים מתנפל על כלנית יפיפיה ופתוחה,
בדיוק ביניהם.
בדרך לייצר דבש מתוק
מפרח שנפתח לכבודן.

סוף





אחרי הסוף

עלבון

רגש עם יחסי ציבור גרועים למדי.

"אבל בכלל לא נעלבתי .."
"עזבי, מזה את עושה עסק?!"

אבל בלב, אנחנו כן, תמיד כן.

הלב כאילו עומד עם זכוכית מגדלת על פתחנו,
בודק מי בא בשעריו,
מסכים להכניס נדיבות ושמחה,
ונסגר כשפוגש מילים מקטינות.

כבר בגן למדנו,
שלא כדאי לעשות עניין מכל דבר,
ושולם שולם לעולם,
גם רגע אחרי שמלכת הגן חטפו לנו את הבובה הכי
נחשקת
הגננת אמרה להשלים,
אז עשינו את זה.

... אבל עדיין כואב לנו.

מסתובבת בעולם עם לב סגור.
אנחנו נפגשות עם זה בכל מיני מקומות.
כעס שבאה משום מקום,
על מישהי "שלא עשתה כלום" לפני שנה,
אבל גם אם עד עכשיו הסכמנו לשתוק את זה
יש רגעים שזה גדול ממנו.

ברגע של קירבה מינית, למשל.

"כשזוג נמצאים בעירום,
מתגלות החציצות..."
מלמדים יונתן ויסכה שומר.

אין דרך להסתיר לב סגור בחדר השינה,
לפחות לא לאורך זמן.

כשהלב נסגר,
גם הגוף נסגר
ולגוף שלנו אין כפתורי עונג
יש בו שערי עונג.
והם,
כולם,
סגורים,
כשלבנו סגור.

לא קל להסכים ללב להסגר.
אנחנו ב-2024.
יש לנו שליטה על לוונינו בחלל החיצון,
ורק על דלת החדר הקטן הזה, לא!?

...אבל זה פשוט לא .

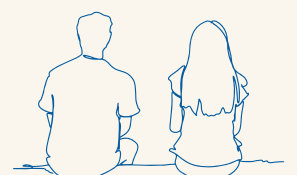
הלב, פשוט צריך זמן.

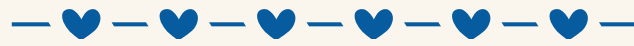
כמובן,
יש מקום לשתף, לבקש הסבר,
לבקש מילים שיחממו את הלב.
אפשר להביע הסכמה לסלוח.

אבל הסליחה תבוא ,
בדיוק כמו האורגזמה,
כשתסכימי לשחרר לגמרי,
ולהסכים למצב הנוכחי להיות.

הסיפור הזה מוקדש באהבה
לכל אותן נשים קסומות
שמסכימות מעומק ליבן
להעלב
ולבקש את סליחתן.

אני מכירה כמה מכן,
ואתן פשוט הכי כיפיות בתור חברות
ברור מה קורה ביננו. אין סודות
שאזכה ללמוד מכן
שכולנו .





על הכותבת



שרה מושייב.
אישה מלאת תשוקה על כתיבה,
על הדרכת כלות, הדרכה זוגית ומינית,
ועל חיים של נוכחות.

הסיפור מוענק לך בנדיבות,
אפשר בכיף להעביר אותו הלאה בשלמותו עם
קרדיט

יהיה לי כיף לי לשמוע
איפה מילותיי פגשו את ליבך ..
שתפי אותי
שרה +19292000161

ספר הילדים המוזכר בסיפור,
הוא ספר דיגיטלי
שנכתב על ידי.
במטרה לתת לילדים שלנו שהות לחוות את הרגשות
שלם
לפני שהם עוברים הלאה.
לפרטים ורכישת הקובץ הדיגיטלי,
תכתבי לי.

